Què passaria si desvinculéssim l'obra del context museogràfic que l'envolta? Si aquest horitzó de possibilitat existís, podríem atendre la voluntat de l'obra, el seu desig i la seva energia, la seva intenció poètica? Prenent el títol del llibre homònim del poeta i filòsof martiniquès Édouard Glissant, *Intenció poètica* s'entén com un exercici de ruptura amb el marc institucional que ofereix un espai de reflexió i crítica en què el concepte *art* es presenta com un principi generador i emancipador. Aquesta aproximació a la Col·lecció se serveix, en gran part, d'obres adquirides durant els darrers anys que busquen nous espais de convivència amb altres obres de la Col·lecció, però també d'obres que entren per primer cop al museu i que en permeabilitzen el relat i el temps.

L'exposició s'obre en diàleg amb l'edifici mateix, amb un gest que formula la disrupció material dels límits del museu a través de l'extensió arquitectònica dels pilars que ens proposa Luz Broto. Aquest exercici progressiu conviurà amb el dia a dia del museu i els seus gestos de construcció, destrucció i restauració, ocupant l'entrada als vestíbuls fins a cegar del tot l'accés original a les sales. Altres gestos, com el de Mireia Sallarès i Eva Fàbregas, ens conviden a situar-nos dins de l'arquitectura de l'obra, a formar part d'ella, de la seva posada en escena, de la seva proposició, de manera que els nostres cossos activin i desarmin l'habitual dramatúrgia del museu.

¿Qué sucedería si desvinculásemos la obra del contexto museográfico que la rodea? Si ese horizonte de posibilidad existiera, ¿podríamos atender a la voluntad de la obra, a su deseo y su energía, a su intención poética? Tomando el título del libro homónimo del poeta y filósofo martiniqués Édouard Glissant, *Intención poética* se entiende como un ejercicio de ruptura con el marco institucional que ofrece un espacio de reflexión y crítica en el que el concepto *arte* se presenta como un principio generador y emancipador. Esta aproximación a la Colección se sirve, en gran parte, de obras adquiridas en los últimos años que buscan nuevos espacios de convivencia con otras obras de la Colección, pero también de obras que entran por primera vez en el museo y que permeabilizan su relato y su tiempo.

La exposición se abre en diálogo con el propio edificio, con un gesto que formula la disrupción material de los límites del museo a través de la extensión arquitectónica de los pilares que nos propone Luz Broto. Este ejercicio paulatino convivirá con el día a día del museo y sus gestos de construcción, destrucción y restauración, ocupando la entrada a los vestíbulos hasta cegar completamente el acceso original a las salas. Otros gestos, como el de Mireia Sallarès y Eva Fàbregas, invitan a situarnos dentro de la arquitectura de la obra, a formar parte de ella, de su puesta en escena, de su proposición, de modo que nuestros cuerpos activen y desarmen la consabida dramaturgia del museo.

What would happen if we were to separate a work of art from the museum context surrounding it? If a situation like that were possible, would we be able to address what the work of art is looking for, its desire and energy, its poetic intention? Taking its title from the book of the same name by Édouard Glissant, a poet and philosopher from Martinique, *Poetic Intention* is conceived as an exercise of rupture with the institutional framework. The idea is to offer a space for reflection and criticism, where the concept of art is presented as a creative, emancipatory principle. This approach to the Collection draws for the most part from works of art acquired in the last few years, which are presented in coexistence with other works in the Collection, along with more recently acquired works being shown at MACBA for the first time, all of which are infused with notions of time and narrative.

The exhibition encourages dialogue with the building itself, with a gesture in favour of a material disruption of the museum's limits through the architectural extension of the columns, as proposed by the artist Luz Broto. This progressive exercise is meant to coexist with the museum's day-to-day reality, with its expressions of construction, destruction and restoration, and will occupy the entrance to the lobby spaces, to the point of completely blocking off the original access to the galleries. Other gestures, such as by Mireia Sallarès and Eva Fàbregas, invite us to place ourselves within the architecture of the work itself, to become part of it, within its staging and what it postulates, so that our bodies might activate and disarm the museum's habitual theatricality.